omma loma eest hoolt kañnaks, ja kohhe abbi otsiks, kui ta tuñneb temmal wigga ollewad. Sepärrast tahhan ma praego pisut sest teile teáda anda, kuida hobbose tõnwe eest woib hoida, ja mis nou siis tulleb piddada, kui hobbone haigeks jääb. Ei ma tahha muud abbi nimmetada, kui nisuggust, mis iggaüks tallo mees hölpsaste ja ilma sure kullota jouab sada. Kui se siis ka iggakord ei aita, siiski se mitto kord heaks tulleb, ja ellades kahjo ei te. Wotke sepärrast seda öppetust hea melega wasto.

Keigeennamiste on tarwis, et hobbosed hästi sawad üllespetud ja sõdetud. Se olli tunnamullo selgeste náhha, et se tõbbi ei hakkand rammus hobbose peäle ni usinaste, kui lahja ja rammoto hobbose külge, ja kui ta ehk kül hakkas, siis ommeti se rammus hobbone joudis wastopañna ia sai mittokord terweks. Sumbund ja leppastand heino ei süñni ellades hobbosel anda. Murretsego iggaüks, nii palio kui ta jouab, omma lomale head sündsawa toito, ja árgo olgo ilma asjata ahne wilja toidoga. Hea selge kaer on hobbose keige sündsam toit ja parrem kui jahhojomaaeg. Ka kandko iggaüks hoolt et hobbosed iggapääw rohkeste ja õigel aial sawad jodetud, ning andko head puhhast wet neil juua hallikast, ehk jõest, ehk heast kaewust. Muddane soo-wessi, ehk seisnud sumbund haisoga wessi, ei kolba mitte. Selle lábbi ep se tõbbi hakkab ja saab woimust, kui palawa poudse aial hobbosed jannus seisw.d, ja ehk kussagil wet ei leia, ehk hädda pärrast muddast wet peawad joma. Ka on se hea, kui kuiwa kõrge rohho-ma peál hobbosed karjas käiwad, ja mitte maddala rabba-ehk so-ma peál. Keikis paikus, kus maddal karja-ma, so ja paks mets liggi olli, seál olli ka hobbose tõbbi raskem, ja surri

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1800, lk. 17